

Вікторія Ярова (8А клас)

Пам'яті Олеся Гончара

Згадаємо про славного Олеся Гончара,
Про життя і творчість на Вкраїні,
Про любов до рідного села Суха,
Про любов до бідної, селянської родини.

Згадаєм, як Олесь ішов на фронт
І юний, і такий талановитий.
Лилась, лилась його червона кров,
А він хотів в Україні мирно жити.

Вивчаючи творіння Гончара,
Вдихайте всю красу на повні груди,
Хай ваші зачаровані вуста
Несуть його талант між люди.

І прочитавши твір хоча б один,
Ви закладаєте навік у своє серце
Духовність, щирі почуття, його життя і біль,
Немов в селі малесеньке озерце.

Аліна Савенко (9В клас)

Навіки пішов від нас великий Гончар

Він так любив степ... Оті безмежні поля колосків,
вигорілих від пекучого сонця, заколисаних молодим леготом
вітру, вимріяних зорями, наснажених ранковою росою...
«Ніщо мені так не пахне, як наш степ», - та не застала я його
постаті ні «... в хаті і ні в кошарі...», проте помітила 2... в
степу, просто серед пасовища...» Ось де мій Гончар! Ось де
його слід шукати! Навіки він тут залишився! Проте Олесь
Терентійович зараз там, де «ні отар, ні степів немає», хоча хто
знає?

Та все одно чекає його наша українська земля. Раз обіцяв
– то повернеться:

Ще квіттям зійду
Я в поля України.
Ще вам провіщатиму
Радості день.
Краю коханий,
Люди кохані,
І звідти вам вимолю
Сонця й пісень.

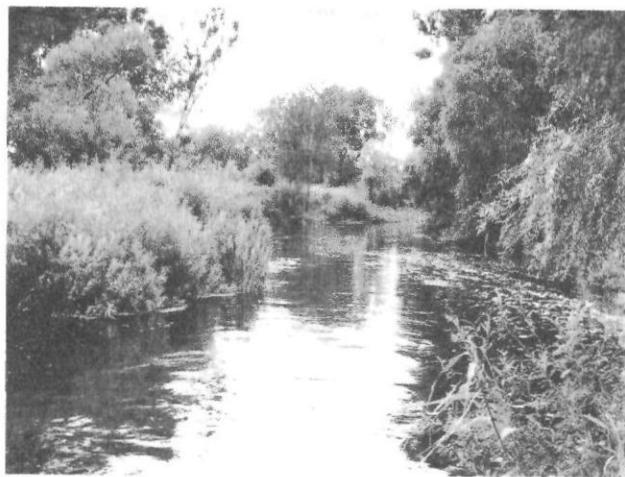
Він зі своїм милосердям, чуйністю, гуманністю,
незгасною жагою до життя навіки полонив серця читача.
Розуміння, повага, співчуття – основа його творів, у яких
присутня душа.

Владислав Кривенко (7В клас)

Дівчина тополя

Стойть серед зеленого поля,
На горбочку молода тополя.
Стойть мов гадає,
Мов хлопця чекає.
Старі люди говорять,
Таку легенду творять.
Буцім то, це була молода дівчина,
І був у неї парубок – хлопчина.
Та покохав він іншу молодицю -
Вмілу, красиву трудівницю.
Затужила за ним дівчина,
Захворіла з горя молодиця.
Через рік один померла вона,
А хлопця також забрала війна.
По велінню дівчини похоронили її серед поля,
А через роки на могилі виросла тополя.
І легенду цю нові покоління знають,
Й історію дівчини – тополі всі пам'ятають.

18

Не рубай Калину

Пішли два брати
Для дому дрів нарубати.
Знайшли дві деревини,
(Не знали, що калина!)
Тільки рубать зібралися,
Ta так перелякалися.
Нізвідки з'явились дві дівчиночки,
Схожі, як води краплиночки.
Кожна і говорить,
Мов диво творить:
«Не рубай деревину -
Знайдеш собі дівчину.»
І послухав перший брат
(Потім цьому був він рад!)
Другий далі ж рубав,
І зеленим кленом став.
«Мене б калину не рубав,
Зеленим кленом і не став», -
Друга дівчина сказала,
І цієї ж миті розтала.

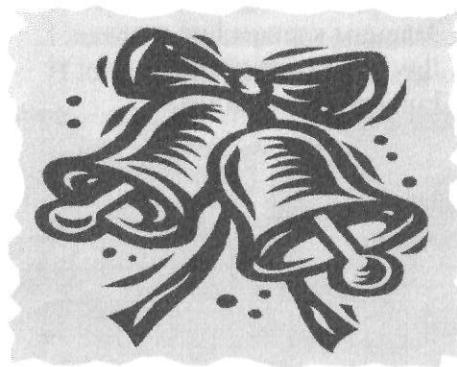

19

Вікторія Пастухова (6А клас)

Наша вчителька

Продзвенів дзвінок,
В коридорі чути вже знайомий крок.
Знов іде вона,
Наша люба вчителька.
Знову двері відчиняє
І урок свій починає.
Ми зустрінемо її,
Бо несуть жіночі плечі
Скриню мудрості, тепла й любові,
А від неї в серці для малят
Ключики заховані чудові.

Альона Шуліка (10Б клас)

На світі є заради чого жити

Життя моє не має сенсу,
Але, якщо подумати, то є –
Бо є на цьому одинокім світі
Кохане серденько мое
Заради нього я готова жити вічно,
Плекати й турбуватися 100літ,
Єдине мое золотце одвічне
Любити буду цілий вік.
Й любові цій немає краю,
Вона як річка, що в гаю,
Де соловейко голосно співає
Свою одвічну пісню чарівну.
Ця пісня привітна й незвичайна,
Звучить для тебе одного,
Кохання буде жити вічно,
Для двох сердеч – твого й моого.

Сльоза

З очей моїх біжить сльоза
І по щоці стікає гидко.
Я вже не та, прости мене, пробач
Піду з життя твого я дуже швидко.
І не зупиниш ти мене сказавши:
«Час лікує рани!»
Я не послухаю тебе – у відповідь скажу те саме.
Можливо, я ще повернусь,
Згадаю те, що сталося з нами,
Але той час не повернуть
І ти, і я – ми добре знаєм,
Що я кохатиму тебе до смерті
І піклуватись буду завжди.
Сама живу я за дверима в смерті,
І от коли відчиняться вони,
Порину я у вічний спокій і безсмертя,
А ти залишися один.
І будеш ждати дні останні,
Поки не глянеш в вічі їй,
Чекатиму тебе я навіть після смерті.
Люблю тебе й любитиму,
Повір.

Марина Дрофа (10Б клас)

* * *

Мені так зима набридла,
Оця слякоть остогидла.
Добре так було весною.
Про кохання із журбою
Гомоніли ми з тобою.
Нам пташки все щебетали,
Нашу долю обмовляли
Добрим словом,
Але все-таки – зима.
Я сумую без тепла.
Ну, а ти мене не грієш
І про літечко все мрієш.
Вітер й сніг вже залітають –
І мої думки зникають.
Розмовляти з тобою маю,
Все ж таки тебе кохаю.
Але, може, це все мрії
Безнадійні мої мрії.
Але ж добре так зимою,
Коли поряд ти зі мною.
Дуже я тебе кохаю
Й інших слів, мабуть не знаю.

* * *

Сніг лапатий – це зима.
Все навколо біле – біле
У дерева, й поле біле,
Все покрили ці сніжинки
Залили усі хатинки,
А мороз розмалював вікна й двері
Тим, що мав.
Добре нам завжди зимою,
Бо ми любим сніг з водою.

* * *

Ось і зимонька прийшла,
Сніг, вітри нам принесла,
Раз махнула рукавом –
Сніг пішов у нас кругом.
Другий раз махне –
Сніг уже затихне.
Так махає цілу зиму
Люба зимонька і нині.

* * *

Зараз сумно так мені,
Відчуття неначе в тьмі,
Все затьмарило кохання,
В чорнім мареві страждання
Мое серце з грудей рветься
І до милого несеться.
Але ж він про іншу мріє
Й розмовлять про неї сміє,
А в моїх думках міцніє
Все, що він мені навіяв,
Я ж його тоді кохала,
Все погане пробачала
Але ж ті часи скінчились,
Всі думки мої здійснились,
Уві сні мені приснились,
Що ми з мілим подружились,
Й почуття наші відкрились.
Добре, що не помилились,
Врешті - решт ми одружились.

24

* * *

Якщо справжнє кохання
ти маєш,
то усі перешкоди здолаєш.
Ти знайдеш свою половинку
І приділіш їй хвилинку,
Щоб запитати про почуття,
Що відчуває до тебе та.
Ти нею завжди цікавитись будеш,
Тому що кохання так не забудеш.
Віриш, не віриш, але пам'ятай,
Що говорилося, не забувай!

* * *

Як хочу побачити очі твої сині!
Як хочу почути слова твої мілі!
Я знаю: сумуєш без мене в цей час,
Ти хочеш, щоб була з тобою враз,
Так, це правда! Буду з тобою,
Але й ти повинен бути зі мною
Приголубить, обійняти
Ніжно в руку ціluвати
І у снах моїх літати!

25

Вікторія Гергало (8 В клас)

Miй сон

Я не забуду сон
Тієї ночі,
Він був прекрасний,
Просто незабутній.
Я там була
Неначе вдома,
Неначе знову я дитина,
Неначе другі мої рідні
Зі мною знову й знову.
Ми з ними грали й веселились...
Але це сон.
Всього лиш сон.

Вікторія Земляна (10-Б клас)

Що таке кохання?

Кохання – це таке слово, яке зачіпає серце кожної людини без винятку. Ми розуміємо й сприймаємо його по-різному, іноді не замислюючись над тим, що це таке і що воно означає. Буває, коли нам говорять: «Я тебе кохаю», ми не віримо, але не замислюємося над тим, що криється за цими словами. Якими вони є важливими для людини, яка нам їх говорить, що вона відчуває при цьому. Жодна людина не буде говорити ці слова просто так, без причини. Ще в давні часи різні філософи і мислителі висловлювали свою думку щодо значення слова «кохання». Наприклад, В.Белінський писав: «Кохання має свої закони розвитку, свій вік, як життя людське. У нього є своя розкішна весна, своє спекотне літо, наречті, осінь, яка для одних буває теплою, світлою, родючою, для інших – холодною, гнилою, безплідною. Нема нічого святішого і безкорисливішого від любові до матері...»

А от Максим Гор'кий писав: «Від кохання жінки народилося все прекрасне на землі».

Особисто я вважаю, що кохання – це не просто почуття, які виникають між чоловіком і жінкою або між хлопцем і дівчиною, а це такий собі, в певній мірі, обов'язок, відчуття підтримки з боку коханої тобі людини, надія на те, що ти не залишишся сам у скрутну хвилину, що тебе завжди підтримає друга твоя «половинка». І от яскравим прикладом є кохання Ромео і Джульєтти. Вони були начебто створені один для одного.

Сповідь Гончара написана на нічному небі. Ці зорі бачили все. Биття його серця передає легкий весняний вітер. Отак, в Гончарових очах відбиток правди. Хоча вони й закриті навіки, та історія письменника написана на степовій землі. Її не змиють мільярди дощів, не випалять мільйони сонць, не виметуть тисячі вітрів. Навіть сотні ударів батогом не виб'ють Гончара з серця народу. Олесь живий.

Умер народний майстер, мислитель, колосальний митець, син, чоловік, батько. Але попри те, що нішо не вічне, залишив нам частинку себе.

Ліна Костенко писала:

«Та хто зна, адже, може, моя сусідка, ота дивна чорнява дівчина, стане наступним «О.Гончаром», чи мій однокласник – невиразний, непоказний хлопчина, - буде людиною, гідною назватись «нащадком Олеся Терентійовича». Але ніхто і нішо його не замінить. Гончар належить народу. Ніхто не посяде місце творця «Тронки», «Людини і зброй», «Таврій».

Лиш росою по нім буде плакати жито,
І пливтимуть по нім непомітно віки...

(В.Симоненко)

І

Анна Буймоля (11A клас)

Моя гордість

Як пахне паросток весняний!
Ячую навіть, як росте
Нова травинка. Лиш духмяний,
Квітковий аромат закута все –
Прокинеться дрімучий, старуватий,
Високий і кремезний рідний ліс!
І прийде влітку чаклувати
До нього на Купала через міст
Багато добровольців кобеляцьких,
А поки лиш чекає день і ніч
Тепла, а з ним бажань юнацьких
І зустрічей нечастих віч-на-віч.
Тут річка берег кожний міє,
І сум за течією попливе
Тієї дівчини, що тихо собі мріє,
В гармонії з природою живе.
Ця стежка, що веде в кохання
Зарубцювалась болем у душі моїй
По ній блукала часто у незнанні
По батьківській, українській, чарівній.
А місяць, що тримає свічку
Є свідком щиріх поривань.
Він сяйвом застеляє річку
І позбавляє болю і страждань.
Ці запахи дурманять і п'янить.
Ця атмосфера завжди надихає.
І хочеться помріять, політати.
І закричати: "Я тебе кохаю".

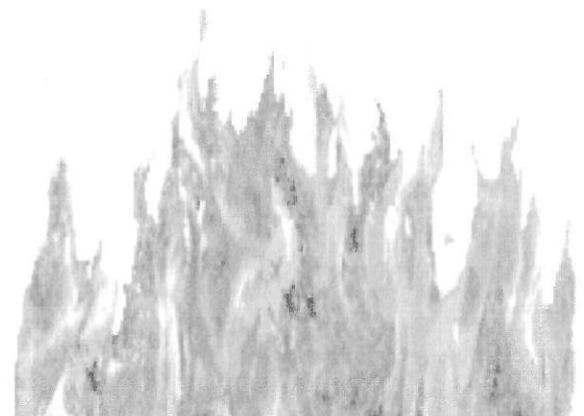
Люблю я ліс, травинку, річку,
І берег, стежку, рідний міст,

Зелену над мостом берізочку,
Високі трави в повний згіст.
Тут мій початок – колосочком
У полі золотім росла,
Квітчаним весняним віночком
В майбутнє Ворскла понесла.
Природа неповторна, знаю!
Раніше тут була руїна...
Немає батьківського краю,
Окрім моєї України!
Яка краса! Усе цвіте!
Духмяний запах над усе
У душу кожну проникає,
І земляків моїх він надихає.
Це тут, де Ворскла і Дніпро
Створили зону особливу
Віками родиться добро –
Дощ слави перетворює у зливу.
Микола Галушка, Георгій Гапон,
Віталій Кирейко, Микола Касян –
Ці люди заслуговують подяки,
Бо вони прославили наші Кобеляки!
І якщо по правді всіх-усіх назвати,
То потрібно зошит не один списати.
Бо й садок Волявського й Гончареву хату
Маємо у спадок – повинні доглядати.
І в моєму серці, ще зовсім малому
Вже живе любов до рідного дому,
І велика гордість за Вітчизну милу!
Дякую мамі й татку, що таку зrostили!

Завжди жива

7

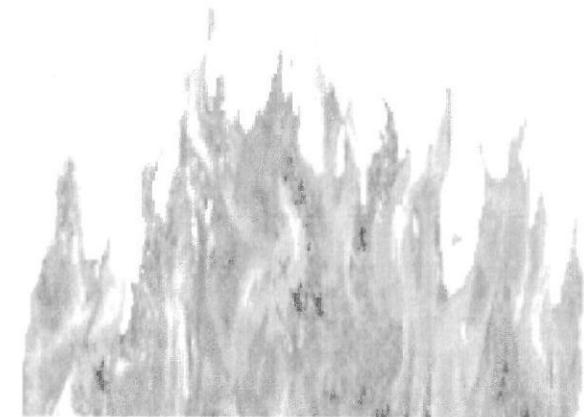
Народжена і втрачена,
Піднесена й сплюндрювана.
То бідна, то збагачена,
В тяжкі кайдани закована.
Рідна, зруїфікована,
Спольщена, окатоличена.
Краса твоя даремно змарнована,
Проте справедливо звеличена.
Та сильна, хоч пригноблена,
Вільна, воскресаюча.
Воля твоя кров'ю зароблена,
А слава твоя незгасаюча.
Хоча в лахміттях ти і невеселая,
Хоч руки зв'язані, душа співає.
Тому завжди Україна рідная,
Навіть з попелу воскресає.

Зелену над мостом берізочку,
Високі трави в повний згіст.
Тут мій початок – колосочком
У полі золотім росла,
Квітчаним весняним віночком
В майбутнє Ворскла понесла.
Природа неповторна, знаю!
Раніше тут була руїна...
Немає батьківського краю,
Окрім моєї України!
Яка краса! Усе цвіте!
Духмяний запах над усе
У душу кожну проникає,
І земляків моїх він надихає.
Це тут, де Ворскла і Дніпро
Створили зону особливу
Віками родиться добро –
Дощ слави перетворює у зливу.
Микола Галушка, Георгій Гапон,
Віталій Кирейко, Микола Касян –
Ці люди заслуговують подяки,
Бо вони прославили наші Кобеляки!
І якщо по правді всіх-усіх назвати,
То потрібно зошит не один списати.
Бо й садок Волявського й Гончареву хату
Маємо у спадок – повинні доглядати.
І в моєму серці, ще зовсім малому
Вже живе любов до рідного дому,
І велика гордість за Вітчизну милу!
Дякую мамі й татку, що таку зrostили!

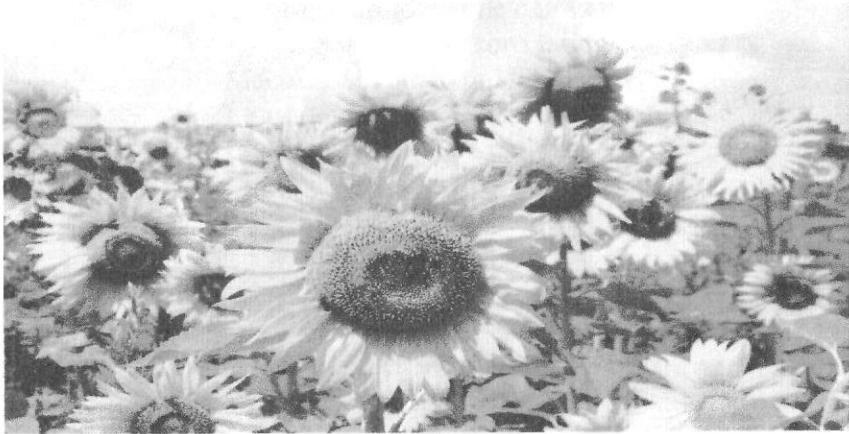
Завжди жива

Нараджена і втрачена,
Піднесена й сплюндрювана.
То бідна, то збагачена,
В тяжкі кайдани закована.
Рідна, зруїфікована,
Спольщена, окатоличена.
Краса твоя даремно змарнована,
Проте справедливо звеличена.
Та сильна, хоч пригноблена,
Вільна, воскресаюча.
Воля твоя кров'ю зароблена,
А слава твоя незгасаюча.
Хоча в лахміттях ти і невеселая,
Хоч руки зв'язані, душа співає.
Тому завжди Україна рідная,
Навіть з попелу воскресає.

Тарасові

Минають дні, минають ночі,
А роки линуть, як птахи,
А український син пророчий
Йде незабутим у віки.
Твоя поезія крилата –
Це меч огненний, котрий бив
Серця катів, зажер проклятих,
Серця безжалісних панів.
Ти лицар правди і свободи,
Що впав в нерівному бою.
Для долі, щастя всіх народів
Творив поезію свою.
Питав постійно: "Доле, де ти?"
Карав щодня ти сам себе.
А доля тут, у нас, поете,
Але, на жаль, нема тебе.
Мені не віриться, не вірю!
Живеш ти завжди поміж нас.
Тепер всі знають – в Україні
Кохав, боровсь, творив Тарас!

Полтавський край

Який красивий ти, уквітчаний весною,
Оспіваний ключами журавлів,
Устелений фіалками, барвінком і росою,
Умитий Ворсклою, що рветься до морів.

Який же щедрий, Полтавський ти мій краю,
У кожнім домі вас зустрінуть, почастують,
І пісню щиру від душі вам заспівають,
Й народними талантами здивують.

Який ти впертий, знесилений кризами,
Повірив у Бога й храм побудував.
Тепер твої вулиці крамницями внизані,
Дивуються всі, хто у нас побував.

Який щасливий ти, таланти народжуєш –
Прославлений Гончарем, Китастим, Числовою.
І ми надіємося, що злива талантів
У ХХІ столітті стоятиме стіною.

* * *

Падає, падає сніг
На пам'ятники й алеї.
Сипле, сипле до ніг
Крихти думки моєї.

Горить, горить вогонь
Вічним його назвали.
Теплом, теплом долонь
Бійці в бою зберігали.

Болить, болить душа
У вдови, в сироти, у неняки.
Пишу, пишу вірша,
Хоч він зовсім маленький.

Чому? Природньо!

Чому кохання є на світі?
Чому мені ти дорогий?
Чому на небі сонце світить?
Чому життя це шлях швидкий?

Чому навколо пташки співають?
Чому так мілій рідний край?
Чому всі квіти розквітають?
Чому прекрасний вранішній розмай?

Чому так дзвінко гудуть бджоли?
Чому зимою сніг іде?
Чому життя не буде більш ніколи?
Чому дитинство пройде і більше не прийде?

Чому бувають люди злими?
Чому уміють пробачати?
Чому із тугою за кимось
Я можу цілу ніч не спати?

Це Бог, і це природа світу,
Це означає – треба так.
І в мріях, десь біля зеніту
Ми побачимо долі знак.

Дім

Далеко зараз я від дому,
Так тяжко і тривожно так,
Вгамує спрагу і позбуде втоми –
Лиш дому запах й дому смак.
Я так сумую без матусі,
Без татка рідного мого,
І без ласкавої Танюсі –
Це зараз сенс життя мого.
Я вас люблю більше на світі,
І ладна все зробити враз,
Щаслива я і ті всі діти,
Що мають дім, батьків. І вас
Ніхто ніколи не замінить,
І кроку жодного я не зроблю,
І грішний той, хто вас не цінить,
І більш життя я вас люблю.

Євпаторія, 2004р.

* * *

Допоки маленькими дітьми
В житті залишаємося ми,
То мріємо про одне завжди,
Щоб батьки якнайдовше жили.
Ні кроку вліво, ні кроку вправо
Без цих людей нам не зробить.
Якби Господь - Бог так управив,
Щоб вони змогли щасливо жити.

Мама

Мама – це слово святе,
Дасть життя комусь, а воно іде,
І намагатись треба нам цінити
Її любов, тепло її зіниць.

Ось для мене мама – сонце,
Вітер, трави, води,
І ніхто ніколи не замінить
Її чарочої вроди.

Її ласки, турботи, кохання,
Її щирі, ніжні слова.
І мос найбільше бажання –
Щоб вона якнайдовше жила.

Уявити не можна без неї
Ні одної хвилини життя.
Я упевнена, день буде темним,
І таким повсякденне буття.

Від душі співчуваю тим дітям,
У яких немає матусь,
Ніхто її їм не замінить,
Ні бабуся, а ні дідусь.

2002 р.

Ну як тебе я можу не любити

Почула голос твій і серце зупинилось,
А потім ледь не вирвалось з грудей.
Життя моє неначе припинилося:
Кохання зводить з Розуму людей.

Ти згадуєш мене і забувавши,
Телефонуєш ти мені і ні.
І часто без надії залишаєш,
Надія є. Та тільки уві сні

Приходиш ти до мене знов,
І бути разом завжди обієш.
Я сподіваюсь, що це вже любов,
Та чи кохаєш ти? Що я кохаю - знаєш.

Пробач... Не буду я чекати,
Не зможеш ти мене щасливою зробити,
Та з гордістю повинна я сказати:
„Ну як тебе я можу не любити?”

Ти все ж повернувся до мене,
Згадав, що я є взагалі.
Колись життя все місцями оберне,
Та біль не забудемо, хоч були ще малі.

Найперше їй найпалкіше це кохання,
Найкраще їй найчистіше, як струмки і річки.
Воно тасмне, перше і останнє,
Яке залишиться в моїй душі навіки.

2003 р.

Анна Алексенко (8 Б клас)

Україно! О лебідко моя!

Світлими шляхами ти до волі йшла
До свободи, правди і чесного слова.
Крізь усі незгоди ти пройшла
І була вічно українська мова.

Ти хотіла мати майбуття,
Через роки пролягли дороги,
Ти хотіла жити, і життя
Посилало все частіше перемоги.

Суверенною хотіла стати,
І виборювала щастя для дітей,
Скинути кайдани, розірвати,
Та втрачала все нових людей.

Хоч хотіли стерти із лица землі,
Зруйнувати навіки цю державу,
Знову в Україні пропливала кораблі,
Не зробили вороги цю чорну справу.

Не вдалося рідну землю попелом укрити,
Не вдалося розтопити буйнес зело,
Не вдалось руїни залишити,
І піти, як нічого ю не було.

Хай буде на сумлінні їх провина,
Моя ти матінко, о рідна Україно,
Ти в морі лиш одна краплина
Та Всесвіту всього перлина.

О, Україно, чарівний куточок,
Де верби над Дніпром і кручи,
Де виховують синів і дочок
Де люди працьовиті і співучі.

З Карпатами і Кримом малювничим,
Із сивим Днісем-Дніпром,
З сумним журавличим кличем,
О лебідко моє, з перебитим крилом!

Великий гений

На знедоленій землі
В невеличкому селі
Народивсь малий Тарас,
Він зростав і вівці пас.

Рано горя він зазнав,
Та велике серце мав,
За людей душа боліла
І страждала, і щеміла.

І природу він любив,
В віршах з нею говорив,
На картинах малював,
Україну він кохав.

У віках живе ім'я
Дорогого Кобзаря.
Дійсно має Україна
Великого сина!

Ілона Лебідь (10Б клас)

Люблю. Вірю. Сподіваюсь.

Люблю. Вірю. Сподіваюсь...
Красиві, дивні ці слова,
У них — чарівність мого краю
І нашій мрії у ділах.
Люблю я степ і річку довгу,
Вікайну милу і ліси,
Козацтво наше нездоланне,
Ta рідні наші вже часи.
Я вірю в цілісність народу,
У правду, сказану людьми,
У батька, матір, себе, брата —
У все, що дороже мені,
В Україну добру, милу, любу,
Красиву, рідну, чарівну...
Я сподіваюсь, що все буде,
Як можна краще, як в раю,
Я сподіванось, що здобудем
Ми крачу владу, мир, людей
Не тільки в рідній нам країні,
А в цілім світі — для людей.